

ארבעת שלבי האבולוציה: רפלקסים אוטומטיים, מודעות, הבנה, ידיעה

שלום ידידי היקרים מכל. ברכות לכל אחד מכם. תבורך שעה זו. הרצאה ראשונה זו של השנה תצביע, כמו תמיד, על השלב שאליו עומד הנתיב להיכנס במהלך עונת העבודה הקרובה, העבודה הכללית וכן החלק שיש להדגיש. הדרך הטובה ביותר להתחיל את ההרצאה היא לדון בשלבים כלליים מסוימים באבולוציית התודעה האנושית. יש ארבעה שלבים ברורים, הפועלים זה על זה וחופפים זה לזה, כשבכל אחד מהם קיימות תת-חלוקות, דרגות אינטנסיביות וואריאציות רבות. בנקודה זו אין לנו צורך להיכנס לפרטים, אלא לרכוש ראייה כוללת.

השלב הנמוך ביותר בתודעה האנושית הוא אוטומטיזם. בשלב זה אנשים מגיבים בהתאם לרפלקסים אוטומטיים – תגובות רגשיות המבוססות על מסקנות שגויות ועל הכללות המוטבעות בהם עמוקות. כל מה שנידון בהרצאות על דימויים מראה איך אנשים מגיבים בעיוורון ובאוטומטיות.

ככל שהשתחררתם יותר בתחומים אחדים של אישיותכם, כך אתם מנסים יותר לעשות רציונליזציות ולהסביר תגובות עיוורות כאלה, לגרום לעצמכם להאמין שהן מבוססות על חופש בחירה, במקום על כפייתיות; על היגיון במקום על אמוציונליזם. כשהתפתחות הכללית היא פרימיטיבית יותר, הונאה-עצמית מסוג זה נחוצה פחות.

אוטומטיזם עיוור הוא תמיד תוצאה של חוסר נכונות להתמודד עם חומר מסוים. הדבר חל על כולם, על אחדים יותר מאשר על אחרים. אפילו אצל אנשים מפותחים [evolved] יחסית, העוסקים בהתפתחות אישית בצורה פעילה, יש תחומים שבהם התודעה מעורפלת. בתחומים אלה הם נטולי-חופש והם מגיבים בצורה לא מודעת, בלי לדעת מדוע הם פועלים, מגיבים, חושבים, מרגישים ומחזיקים בדעות באופן כזה. חוסר מודעות זה יוצר ניכור-עצמי, פוגע ביצירתיות ומונע אהבה. הוא חונק את היכולת לתת ולקבל הנאה ושמחה. הוא מגביל את הפוטנציאלים הנפלאים של רוח האדם וחייו. הוא עושה את כל זה עד המידה שבה האדם חסר מודעות-עצמית.

בכל נתיב התפתחות אמיתי, לא חשוב מהי הגישה, התחומים שבהם אתם נטולי-חופש ואוטומטיים חייבים להיחשף. השלב הבא בסקאלת אבולוציה זו הוא מודעות [awareness], אולם מודעות אינה בשום אופן השלב הגבוה ביותר. יש שניים מתקדמים יותר. אך הבה נבחן תחילה מה פירוש מודעות. מודעות חייבת לעסוק, בהקשר זה, בחשיפת רפלקסים עיוורים. כל התואנות, הרציונליזציות, ההסברים, ההצדקות, ההונאות-העצמיות, המשמשים להכחשת אוטומטיזם, חייבים להיחשף, להיחקר ולהיזנח, עד שאתם ניצבים פנים אל פנים מול הרפלקס העיוור עצמו. כאשר הדבר התרחש אתם מודעים לאוטומטיזם – ולכן האוטומטיזם חדל להתקיים. למותר לציין שאתם מצליחים בכך תחילה בתחומים ספציפיים ומשמרים אוטומטיזם עיוור בתחומים אחרים עד לשלב מאוחר הרבה יותר בהתפתחותכם האישית. לעולם לא קורה שאינדיבידואל עובר בצעד אחד ממצב אחד למצב הבא בכל המובנים.

המעבר מאוטומטיזם למודעות הוא אחד המעברים הקשים ביותר שעליכם לבצע. כה קשה להודות שאתם מונעים על ידי פחדים, אמונות תפלות, הכללות וסיטואציות מיושנות, שאינם קשורים כלל להווה. הדבר נוגד את הגאווה שלכם, שהרי אתם אוהבים לראות את עצמכם כמפותחים וחופשיים יותר ממה שאתם. ככל שאתם מכחישים את מה שיש לאורך זמן רב יותר, כך אתם סובלים יותר. לעתים קרובות, סבל מיותר זה הוא שמביא אתכם בסופו של דבר לכנות-עצמית. ניתן היה להימנע מן הסבל אילולי היתה הגאווה שלכם חזקה כל כך.

מודעות פירושה להכיר במגבלותיך, להתייבב מול מסקנות שגויות, רגשות הרסניים, תחבולות להבסה-עצמית, חוסר יושרה במובן הרחב ביותר. הדבר קשה רק משום שאתם מפנקים את ההתנגדויות והפחדים שלכם, ומשום שאתם לא רוצים לוותר על להיראות כיותר ממה שאתם חושבים שאתם.

שלב המודעות פירושו בעצם להיעשות מודעים לשגיאה, לסטייה מן האמת. ברגע שאתם יודעים שאתם מונעים על ידי רעיונות כוזבים, אתם חדלים לפעול מתוך אוטומטיזם עיוור. הבנה כזו דורשת אומץ לב וטיפוח הרצון הפנימי.

בפרופורציה לכמות המודעות שרכשתם, רפלקסים עיוורים נפסקים, ואתם מגיעים להבנה. על פניו, אתם אולי תוהים מה ההבדל. יש הבדל גדול.

הבה ניקח את העיונות כדוגמה. ראשית, בשלב האוטומטיזם העיוור, העיונות משתוללת בנפש האדם. בהתאם למבנה האישיות [character formation], לסוג הדימוי של האינדיבידואל ולגורמים שונים נוספים, האדם יבטא את עיונותו באימפולסיביות ויתנפל על אחרים, לא פעם בלי לראות שהוא עושה זאת אפילו; או שהוא ימצא "סיבות טובות" לעשות כן; או הוא ידכא וידחיק את עיונותו ויפנה אותה כלפי עצמו. באף אחת מן החלופות לא קיימת כל מודעות לעיונות, משום שהאדם אינו חפץ להודות בה. אנשים אלה מונעים על ידי העיונות לפעול באוטומטיזם עיוור, שאותו הם בוחרים להעלים בהסברים.

ברגע שהם מתייצבים מול העוינות באופן מלא, על ידי מודעות אליה, הם מפסיקים את האוטומטיזם. אך שלב זה, עדיין אין פירושו שהם מבינים את העוינות שעתה הם יודעים שקיימת בהם, אף שהם עשויים לראות מה היא גורמת להם לעשות, איך הם מגיבים בגללה.

להבין את העוינות פירושו להבין מדוע היא קיימת, מה הביא אותה לראשונה לחייד; אילו תנאים יצרו אותה ואילו תנאים מתקיימים כעת, בכל פעם שהעוינות מתלקחת.

מהם קווי הדמיון לכאורה וקווי הדמיון האמיתיים בין התנאים המקוריים לתנאים הנוכחיים? איך הם קשורים ביניהם בנפש [psyche] שלכם? איך, אם בכלל, הם קשורים ביניהם במציאות? על אילו הנחות כוזבות מבוססת העוינות? להבין את מה שהאדם נעשה מודע לו קודם, פירושו לחוות עמוקות את התשובות לכל השאלות הללו. תשובות אלה לא אמורות להינתן בצורה אינטלקטואלית, כמו ללמוד שיעור בעל פה, בכל אופן. עליהן להניב מציאות שאתם חשים בה עמוקות. ברגע הגיעו להבנה, האינדיבידואל מוכן לגשת לשלב הבא.

רבים מידידי בנתיב יוכלו לזהות שעבודתנו בעבר הביאה אותנו לשלב ההבנה. העבודה של כל אדם חייבת להיות שונה, שכן בתחומים מסוימים הגעתם אולי להבנה – או אפילו לשמץ של מושג על השלב הבא – בעוד שבתחומים אחרים אתם נאבקים עדיין בהתנגדות להתייצב מול מה שעומד מאחורי הרפלקסים העיוורים. המודעות לכך שרפלקסים עיוורים עדיין מושלים בכם מבחינות מסוימות, עודנה לוקה בחסר. לעולם לא ניתן לומר שאדם הגיע, באופן כללי, לאחד השלבים המצוינים כאן, או שהוא נמצא עדיין כל כולו בשלב הנמוך ביותר. זו תמיד תערובת, שילוב, לידידי כאן בנתיב.

חשוב מאוד שכל אחד מכם יראה היכן הוא עומד בכל אחד מן השלבים האלה. האם אתם מודעים למקומות שבהם אתם נשלטים עדיין על ידי אוטומטיזם, חרף זאת שגיליתם את הדימוי שגרם לו? שכן בהחלט אפשרי לגלות את הדימוי, ועדיין להמשיך להגיב באופן עיוור בלי לדעת זאת.

התובנה החולפת של רגע מציאת הדימוי כבר נמוגה, והיא ממשיכה להתקיים כזיכרון בלבד. במילים אחרות, היא הפכה לידע תיאורטי; היא איבדה את חיותה. היא תחזור שוב לחיים רק כאשר תתבוננו, תכירו [בעובדות] ותודו בכך שאוטומטיזם קיים עדיין.

אחרי שהמודעות נרכשה, היא חייבת לא להישאר רק זה בלבד. האם אתם מטפחים את ההבנה למה שנעשיתם מודעים לו? ככל שאתם מטפחים אותה יותר כך אתם מרגישים אנוסים פחות להגיב בצורה עיוורת, ופוחתת הסבירות שתדרדרו חזרה. השלב הגבוה ביותר בסקאלה מסוימת זו הוא ידיעה. יש הבדל גדול בין הבנה לידיעה. הבנה פירושה לוודא את הסיבות והתוצאות של דפוסים שליליים, רגשות הרסניים ורעיונות כוזבים. פירושה להבין שאלמנטים אלה גורמים נזק כיוון שהאדם שקוע בדרך כלשהי באשליה ובתפיסה מוטעית. אולם הבנה זו היא לא כמו ידיעה. אני משתמש בכוונה במושג "ידיעה" ולא ב"ידע", שכן ידע הוא משהו הרבה יותר מעורפל, כללי ויבש. ידע הוא לא הדבר שאני מדבר עליו.

אני מדבר על ידיעת האמת. כשאתם יודעים את האמת, אתם יותר מאשר מבינים את הסיבה והתוצאה של דימויים ושל תפיסות מוטעות. אתם יודעים מהן המסקנות הנכונות שמאחורי המסקנות השגויות; והתפיסות המוטעות הן ורק הן שתמיד עושות שמות, יוצרות חוסר הרמוניה ואומללות. שום דבר אחר אינו יכול לעשות זאת לעולם.

כשאתם מכירים [יודעים] באופן עמוק את התפיסה [מושג] האמיתית, את האמת המסוימת מאחורי הטעות המסוימת, אתם מתחילים להבין, משהו מתחיל לקרות בתוכם ומסביבכם. ידיעה איננה הבנה תיאורטית. היא חוויית האמת. ידיעת האמת שמאחורי האי-אמת חייבת לחבר את היודע לעקרונות ולחוקים הרוחניים הגדולים. ידיעתם פותחת את העולם לרווחה. ידיעת העקרונות האלוהיים יכולה להתרחש רק דרך חוויה אישית ביותר של האי-אמת שעד כה טשטשה את הדרך אל אותה אמת מסוימת. על ידי לימוד תיאוריות, או אפילו קריאת הספרות הגדולה ביותר עלי אדמות – ואפילו ספרות רוחנית – לא ניתן בשום אופן לדעת את האמת.

ידיעת האמת פירושה להשלים אישית את שלבי האבולוציה שבהם דנתי זה עתה.

פירושה להיעשות מודעים לרפלקסים עיוורים; להבין מדוע הם קיימים ולמה הם גורמים; לדעת את האמת שמאחורי האוטומטיזם שנגרם מתפיסות מוטעות ספציפיות. כאשר הנתב האישי נתפס בדרך זו ומוביל אתכם עמוק לתוך פנימיותכם, היקום הפנימי, האישי, חושף את העקרונות ואת החוקים הרוחניים של הבריאה, של היקום בכללותו.

ידיעת האמת דרך החוויה האישית יש לה השפעה מרפאת עליכם ועל כל סביבתכם. כשאתם יודעים לבסוף את האמת, ביזכם המפתח ליקום כולו. אם אתם יודעים אמת אחת, אתם יודעים כל אמת.

בתחילתו של שלב זה, אתם יודעים את האמת רק במקרים בודדים, רק כדי לחזור ולאבד אותה שוב, עד שאתם רוכשים אותה מחדש ובסופו של דבר מאבדים אותה לעתים פחות תכופות. התנועה הספיראלית שאתם חווים בשלבים אחרים בנתיב מתרחשת גם כאן. הבנה מביאה הקלה ממתת, מפתח, מחרדה. היא מפיחה תקווה: לא תקווה מהרהורי לב בלבד, לא בריחה או חלומות בהקיץ אודות נס מיוחל במעורפל המביא ישועה, אלא תקווה ריאליסטית, מוצדקת, משום שדרך ברורה מציגה את עצמה, אפשרות קונקרטית לבחור בשחרור.

שליטה [control] לא מובנת כהלכה ולא מיושמת כראוי מורכבת מרצון-עצמי, מזרם-כפוי, מחמדנות ילדותית, מחוסר יכולת לשאת תסכול, מנסיגה [הסתגרות] מפוחדת, ממתח, מצורך כפייתי לעשות מניפולציות, מאי יכולת להפסיד. כל אלה הם כמובן, לא השליטה שאני מתכוון אליה כשאני מדבר על עצמיות אמיתית השולטת ביקום כמאסטר. כשקיימת שליטה כמאסטר, השליטה הלא נכונה, זו של האגו הקטן, חייבת להיזנח לחלוטין. הכרחי להרפות ממנה לפני ששליטה נכונה, במובן גבוה יותר ורחב יותר, יכולה להגיע. שליטה נכונה באה דרך זניחת השליטה; דרך הסיכון כביכול לצוף, בלי לעשות מניפולציות לאף אחד ולשום דבר. כמובן, זה נשמע כסתירה, ידידי.

אולם כל העקרונות הרוחניים, כאשר הם מולבשים במגבלות השפה האנושית, נראים כסתירות. שכן כל חוק אלוהי מכיל שני עקרונות משלימים – העיקרון הגברי והעיקרון הנשי – במובן הרחב ביותר שאפשר. הם אינם שוללים [exclude] זה את זה, אלא מתקיימים יחדיו בכל תחום בחיים.

אולם לא רק מגבלות השפה האנושית הם שגורמים לעקרונות המאחדים להיראות כסותרים. הרבה יותר מהם, זו הנסיגה [הסתגרות] המפוחדת שלכם מן החיים אשר גורמת לחוסר הבנה ולחוסר ידיעה. כל עוד אתם נסוגים בפחד, לא רוצים לקחת סיכון ולהרפות משליטה, המילים שלי יכולות בקלות להתפרש שלא כהלכה. כשאני מדבר על שליטה כמאסטר ביקום ויותר על שליטה על מנת לזכות בה במובן גבוה יותר, אני מסביר את אחד הצעדים המהותיים ביותר לכיוון היעוד של כל יצור נברא. רק בנתיב המוביל מרפלקסים עיוורים אל ידיעה, אדם יכול להבין אל נכון שהוא חייב לוותר קודם כל על שליטה על מנת לזכות בשליטה פנימית רגועה אשר מתרחשת עמוק מתוכו – ממקלעת השמש, במקום מהשכל שלמעלה. ושליטה חייבת להיות מופעלת היכן שאתם אבודים עתה; היכן שאתם מגששים ונאחזים בחוזקה משום שאתם מונעים על ידי צרכים עיוורים, על ידי כפייתיות בלתי מובנת, מונעים אל מחשבות, הנחות, תגובות ופעולות שאתם מוכרחים להכניס תחת שליטה על ידי ידיעת האמת.

בלבול דומה קיים ביחס למרוכזות-עצמית מול מרוכזות-באחר. מרוכזות-עצמית יכולה להיות חשיבות-עצמית ילדותית שבה אתם מצפים שכל העולם יסתובב סביבכם. היא יכולה להיות צורה של אנוכיות. אתם עשויים לחוות את עצמכם כשונים מהותית, בין אם בצורה גבוהה או נמוכה, מאחרים, להבליט את עצמכם בהערכה-עצמית לא ריאליסטית. צורה אנוכית זו של עיוות גורמת אוטומטית לצורה מעוותת של מרוכזות-באחר. אנשים תולים את כל דעותיהם, יעדיהם, רעיונותיהם, האידיאלים שלהם ואפילו רגשותיהם במה שמכריזים אחרים – או במה שהם חושבים שהעולם מצפה מהם להיות. מרוכזות-עצמית זו מסתכמת בהפסד העצמי. היא מהווה ניכור-עצמי.

מרוכזות-עצמית מהסוג הנכון היא ההפך מניכור-עצמי. היא מוצאת את מרכז הכובד עמוק בתוך העצמי, שואבת ערכים, יעדים, רעיונות ופעולות מן הפנימיות, לוקחת עליהם אחריות, ובכך מגבירה יושרה וכבוד-עצמי. אך הדבר דורש את המאמץ לקחת במודע שליטה בבחירת ההשקפות שלך ולקחת את הסיכון שבוויתור על שליטה בכך שאתם עומדים בדד ומסתכנים בגינוי מאחרים. כשאדם חדל לעשות מניפולציות על הרגשות שלו כדי לשלוט באחרים ולעשות להם מניפולציות, הוא יהיה מרוכז-עצמית במובן של לחיות מתוך העצמי האמיתי. התוצאה היא איזון הולם בין מרוכזות-עצמית למרוכזות-באחר. האחרים ראויים לאותה התחשבות כמו העצמי. אחרים יכולים להיות אהודים, אהובים ומוערכים כמו עצמכם – אך לעולם לא על חשבון היותכם בלתי נאמנים לעצמי.

מרוכזות-עצמית בריאה נמצאת בקצה האחד של הסקאלה; מרוכזות-באחר בריאה נמצאת בקצה השני. אם תהפכו [היפוך] את אחד הצדדים כך שהוא יהפוך לעיוות ילדותי לא-בריאה, הצד השני ינהג כמוהו. הוא הדין לגבי שליטה והרפיה משליטה.

כשאתם חוצים את הסף מהבנה לידיעה, אתם מגלים את החוויה ואת התפיסה העמוקות של מרוכזות-עצמית בריאה ושל מרוכזות-באחר בריאה, כמו גם של שליטה נכונה ובריאה ושל הרפיה נכונה ובריאה. כאשר אתם תופסים, חווים וחיים מבפנים את שתי הנטיות האלה, אין גבול להתרחבות שלכם, לחופש שלכם, לחוויה שלכם את פאר החוויה. אחרי שחציתם סף זה, כל הסתירות הופכות לשלם הוליסטי משלים [a complementary whole], שאותו אתם לא רק מבינים, אלא גם יודעים [מכירים] וחיים. לדוגמה, מן ההכרח [ללמוד] להיות מסוגלים לחיות בצורה שהיא פחות ממושלמת, עד שאושר מושלם הופך לאפשרי. כשאתם משתוקקים לביטוי-עצמי מרבי למען אושרם הגדול של עצמכם ושל אחרים, הדבר חייב להתרחש ברוח חופשית לחלוטין, לא מתוך חובה, לא כדי להימנע ממה שאתם פוחדים, לא כדי לפנק איזו חולשה שלכם. כשאתם חדלים להשתוקק לאושר על מנת להימנע מאומללות, הגעתם לנקודה המדויקת של שליטה נכונה ומאוזנת, וזכיתם לנצח בכוחות הגדולים ביותר לשלוט בחיכם אתם כחלק אינטגרלי מן הבריאה.

האם יש שאלות כעת?

שאלה: יכול להיות שתפסתי שמץ ממה זה אומר להתקרב למפתן שבין הבנה לידיעה. אולי תוכל לומר משהו על הפחד, הנסיגה [הסתגרות] וההסתייגות של אדם, למרות שהוא יודע שיש ידיעה מעבר לפחד והוא יודע שזה דבר גדול, ובכל זאת הוא נרתע.

תשובה: חוץ מכל הגורמים הפסיכולוגיים הרבים שאנו נתקלים בהם שוב ושוב בעבודה זו – ואין צורך למנות אותם בנקודה זו – יש פחד ורתיעה שהם הרבה יותר בסיסיים וחובקי-כל, החלים על כל אחד ואחד: הפחד להיות. הפחד להיות פירושו פחד מן החיים, פחד מן המוות, פחד מאהבה, פחד מעונג, פחד מסיכון, פחד משינוי, פחד מאובדן, פחד מן הלא-נודע, פחד מכאב, פחד מאמון, פחד להרפות משליטה, פחד מעצמי. פחד אחרון זה כולל אלמנטים מסוכסכים ומסוכסכים לכאורה של נכון ולא נכון כמו גם של אמוציות, רגשות, תגובות, מניעים, צרכים וביטויים נכונים ולא נכונים לכאורה. הפחד להיות, מורכב מכל זה, וכל עוד אינכם מבינים את משמעות הפחד הזה, אינכם יכולים לדעת מה עומד מאחוריו. משום כך אינכם יכולים להתגבר עליו. שכן מעבר לפחד זה נמצא הסף החשוב ביותר של האבולוציה, אשר נתיב ההתמרה, או כל נתיב אמיתי אחר, מביא אליו את האינדיבידואל, והוא זה: לצוף עם הכוחות האוניברסאליים בלי לשים להם חסימות, ועל ידי כך להשתלט עליהם כמאסטר. תפיסות אנושיות יוצרות דואליות כאן, מצב של זה/או זה. אתם מרגישים שזה כך: או שאתם בשליטה, ואז עליכם לעשות מניפולציות לחיים, לעולם הסובב, לכוחות החיוניים והיצירתיים ביותר שבכם; או שאתם מרגישים אבודים ונתונים בסכנה. לפיכך, אינכם יכולים להגיע לכלל הוויה [come into being]. לא תבינו שלהיות, ולקבל שליטה כמאסטר – או בניסוח אחר, שאקטיביות ופסיביות – לא רק שאינם שוללים זה את זה הדדית, אלא הם קשורים הדדית ותלויים זה בזה הדדית.

הקושי להתגבר על הפחד מעצמכם נעשה קשה על אחת כמה וכמה, משום שלעיתים קרובות אתם לא פוחדים מהצד האפל האמיתי שלכם, אלא ממה שאתם מאמינים שהוא. לעתים קרובות מאוד, אתם מחשיבים כבלתי קביל את הטוב ביותר שאתם יכולים לתת, בעוד שהחלק ההרסני ביותר [בכם] עשוי לשלוט בכם בלי ידיעתכם. מתוך הפחד מהצד האפל שלכם, אינכם מעזים להתבונן בו ואתם נאחזים בעצמכם בעוצמה גדולה מדי. אתם מסרבים להרפות, לקחת סיכונים כלשהם. וכל עוד אתם פוחדים מעצמכם, אתם תפחדו מהחיים, ממוות, מאהבה – וכל היתר. אתם תפחדו להיות, משום שאתם פוחדים מהווייתכם אתם.

ההרצאה הזו חשובה ביותר. ככל שאתם משתתפים יותר ומוציאים לאור את הבלבול שלכם עצמכם, כך תהיה הדרך שלכם לאורך ארבעת השלבים הללו חלקה יותר. בינתיים, השתדלו לגלות היכן ואיך אתם שקועים עדיין באוטומטיזם; היכן אתם מודעים; היכן אתם מבינים; ובאיזו מידה אתם מתקרבים לספוף של המצב הרביעי – ידיעה. הדרך להכריע בכך היא לראות איך אתם מרגישים בעניין זה. אוטומטיזם גורם לכם להרגיש עגומים, חסרי תקווה, מדוכאים, חרדים, פוחדים, לא-חיים, משועממים נגעלים מעצמכם או מאחרים, אנוסים לעשות, לומר, לחשוב ולהרגיש דברים שאתם לא מסכימים איתם. מודעות מסלקת את הסימפטומים האלה וכל עוד המודעות נשארת, היא גורמת הקלה, ובכך משחררת אנרגיות מסוימות. אך עדיין אין מה לדבר על שינוי. אינכם יכולים אפילו לראות עדיין היכן ואיך שינוי אפשרי. הבנה מביאה את הראייה הזו. ידיעה ביצעה אותו וממשיכה דרך קבע לבצע אותו, שכן חיים אמיתיים לעולם אינם סיום סופי. הם צמיחה בלתי פוסקת אל עוד ועוד חוויות וביטוי-עצמי. לפיכך ידיעה בלתי פוסקת מולידה צמיחה בלתי פוסקת.

כאשר אתם מעריכים [evaluate] היכן אתם עומדים, אל לכם להיות נשלטים על ידי ידע חיצוני, או על ידי רפלקסים עיוורים, שעלולים לגרום לכם לצניעות-יתר מפוחדת או לפתות אתכם להאדרה-עצמית. הקשיבו עמוק לתוך עצמכם, בחנו אספקטים שונים בחייכם על ידי התמקדות אך ורק בתגובות פנימיות מסוימות. הצדדים השונים של אישיותכם הגיעו לשלבים שונים.

מי ייתן ועבודתכם תקרב את כולכם לידיעה. מי ייתן וחלק מכם יעשו צעדים ראשונים לחצות סף זה. מוגשת לכם כל העזרה וההדרכה הנחוצה לכם. הכוחות הרוחניים הם אמיתיים ועוצמתיים לאין שיעור יותר ממה שמישהו מכס תופס. אך כוחות עוזרים אלה יכולים וחייבים לעשות לא יותר מאשר להזין את מאמצים אתם. היוזמה ללכת לכיוון הצמיחה חייבת תמיד לבוא מכם, בכל שלב של המסע שלכם כלפי מעלה. יש אמצעים רבים לעבוד לקראת מטרה זו – ועליכם להשתמש בכל אחד הכלים הבונים ביותר בנתיב זה שאיש מכם לא יכול להרשות לעצמו להזניח הוא לערב את עצמכם עם אחרים ולהשתמש באנשים אחרים כבראי. לא אוכל להדגיש די הצורך עד כמה יעיל לעבוד עם אחרים. כל כך הרבה חומר רב ערך ניתן להפיק מגישה זו. לא משנה עד כמה אחרים שקועים ברפלקסים עיוורים משלהם, הם בדרך כלל יהיו ראי מוצלח עבורכם. אל תירתעו מאינטראקציות כאלה.

חזקה על השנה הקרובה שתהיה קריטית לכל אחד מכם המתמיד במלאכת הגילוי-העצמי.
היו מבורכים. קבלו את הכוח החם הזורם אליכם, עוטף ומחבק אתכם.
היו בשלום. היו באלוהים.